

Cartea lui Daniel - Numărul Trei

Viziuni duble

Jeff Pippenger

2023-11-25

În prezent, abordăm „cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase în cartea lui Daniel. Acest lucru este ascuns de cei care au ales să-și închidă ochii, dar este acolo pentru cei ce doresc să vadă. Vom începe cu Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece.

Apoi am auzit un sfânt vorbind; și un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: „Până când va ține vedenia cu privire la jertfa necurmată și la nelegiuirea pustiirii, care dă atât Sfântul Locaș, cât și oștirea să fie călcate în picioare?” Daniel 8:13.

ਗੱਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ “ਤਦ” ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਭੇਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਪਛਿਲੀਆਂ ਦੱਸ ਆਯਤਾਂ ਵੱਚਿ ਹੁਣੇ ਹੀ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਆਯਤਾਂ ਇੱਕ ਅਤੇ ਦੋ ਉਸ ਸਾਲ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਆਯਤ ਤੰਨ ਤੋਂ ਆਯਤ ਬਾਰਾਂ ਤੱਕ, ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ “ਵੇਖਦਾ” ਹੈ। “ਤਦ” ਉਹ ਇੱਕ ਸਵਰਗੀ ਸੰਵਾਦ “ਸੁਣਦਾ” ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਤਰ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਆਯਤ ਪੰਦਰਾਂ ਵੱਚਿ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ “ਵੇਖਿਆ” ਸੀ, ਕੀ ਅਰਥ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਪਛਾਣਣਾ ਅਤਿਅੰਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਆਯਤਾਂ ਤੰਨ ਤੋਂ ਬਾਰਾਂ ਵੱਚਿ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ “ਵੇਖਿਆ,” ਅਤੇ ਉਹ ਸਵਰਗੀ ਸੰਵਾਦ ਜੋ ਉਸ ਨੇ “ਸੁਣਿਆ”—ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵੱਚਿ ਭੇਦ ਹੈ; ਕਾਉਕਾਇਹ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਰਸ਼ਨ ਹਨ।

Dar binecuvântați sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Matei 13:16.

Întrebarea din versetul treisprezece este: „Până când va ține vedenia?”, iar cuvântul tradus prin „vedenie” este un cuvânt ebraic diferit de cuvântul tradus prin „vedenie” în versetul șaisprezece.

Și am auzit glasul unui om între malurile Ulaiului, care a strigat și a zis: Gavriil, fă-l pe omul acesta să înțeleagă vedenia. Daniel 8:16.

Printr-o traducere a două cuvinte ebraice diferite prin cuvântul englez „vision”, „șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase au ajuns să fie „ascunse la vedere”. Cercetătorii Bibliei care se mulțumesc să cerceteze doar la suprafață socotesc aceste două cuvinte ebraice diferite drept același cuvânt, însă o fac spre propria lor primejdie.

“Preletjeti preko površine donijet će vrlo malo koristiti. Za njezino razumijevanje potrebno je promišljeno istraživanje i ozbiljno, zahtjevno proučavanje. U Riječi postoje istine koje su poput žila dragocjene rude, skrivenih ispod površine. Kopajući za njima, kao što čovjek kopa za zlatom i srebrom, otkrivaju se skrivena blaga. Budite sigurni da se dokaz istine nalazi u samome Pismu. Jedan tekst Pisma ključ je za otključavanje drugih tekstova Pisma. Bogati i skriveni smisao razotkriva Sveti Duh Božji, čineći Riječ jasnom našem razumijevanju: ‘Objava riječi Tvojih prosvjetljuje, daje razum prostodušnima.’” Fundamentals of Christian Education,

Ni se informează că „fiecare fapt își are semnificația” în Cuvântul lui Dumnezeu, iar dacă alegem să ignorăm faptul că există două cuvinte ebraice diferite traduse prin „viziune” în capitolul opt, suntem răspunzători că ne pricinuim nouă înșine orbirea laodiceană. Vechea zicală spune: „nu sunt mai orbi decât cei care nu vor să vadă.”

„Biblia conține toate principiile pe care oamenii trebuie să le înțeleagă pentru a fi pregătiți fie pentru viața aceasta, fie pentru viața viitoare. Iar aceste principii pot fi înțelese de toți. Nimeni care are un spirit în stare să prețuiască învățătura ei nu poate citi un singur pasaj din Biblie fără să dobândească din el vreun gând folositor. Dar cea mai valoroasă învățătură a Bibliei nu poate fi dobândită printr-un studiu ocazional sau fragmentar. Marele ei sistem al adevărului nu este prezentat astfel încât să poată fi deslușit de cititorul grăbit sau nepăsător. Multe dintre comorile ei se află mult sub suprafață și pot fi obținute numai prin cercetare stăruitoare și efort necurmat. Adevărurile care alcătuiesc acest mare întreg trebuie căutate și adunate, „puțin aici, puțin acolo”. Isaia 28:10.

„Când sunt astfel cercetate și adunate laolaltă, se va constata că se potrivesc în mod desăvârșit unele cu altele. Fiecare Evanghelie este o completare a celorlalte, fiecare profeție o explicare a alteia, fiecare adevăr o dezvoltare a unui alt adevăr. Tipurile rânduiei iudaice sunt lămurite prin Evanghelie. Fiecare principiu din Cuvântul lui Dumnezeu își are locul său, fiecare fapt își are însemnătatea sa. Iar întreaga structură, atât în concepție, cât și în realizare, aduce mărturie despre Autorul ei. O asemenea structură nu putea fi concepută sau alcătuită de nicio altă minte decât aceea a Celui Infinit.” Educație, 123.

ਰੱਬੀ ਬਚਨ “ਦਰਸ਼ਨ” ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵੱਚਿ ਦਸ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦਸ ਪ੍ਰਯੋਗਾਂ ਵੱਚਿ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਕੋ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਦਾਨੀਏਲ ਉਹਨਾਂ ਦਸਨਾਂ ਥਾਵਾਂ ਵੱਚਿ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਦਾ। ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਦੋ ਸ਼ਬਦ ਲਖਿ, ਕਾਉਕੀ ਉਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਵੱਚਿ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ “ਵੇਖਿਆ”, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਉਸ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸ ਨੇ “ਸੁਣਿਆ”। ਤੇਰਹੀ ਆਇਤ ਵੱਚਿ “ਦਰਸ਼ਨ” ਵਜੋਂ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ *châzôn* ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਇੱਕ ਦ੍ਰਸ਼ਿ”, ਜਾਂ “ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ”, “ਇੱਕ ਸੁਪਨਾ” ਜਾਂ “ਇੱਕ ਔਰੇਕਲ”। ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਪਰਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਯੋਗ ਦੇ ਆਧਾਰ ’ਤੇ “ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ” ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।

În versetul întâi al capitolului opt din Daniel, Daniel spune: „mi s-a arătat o vedenie”, iar în versetul al doilea afirmă de două ori că „am văzut în vedenie”. Apoi, în versetul al treisprezecelea, se ridică întrebarea: „până când va fi vedenia?” Toate aceste întrebări redau cuvântul ebraic „châzôn”. Apoi, în versetul al cincisprezecelea, ajungem poate la momentul cel mai important în care Daniel a folosit aceluși cuvânt, căci el spune: „când eu” . . . „am văzut vedenia și am căutat înțelesul ei”. După ce Daniel a văzut vedenia *châzôn*, el a dorit să înțeleagă ce însemna aceasta. Acesta este un fapt care are o mare însemnătate pentru ascunderea „celor șapte timpuri” din Leviticul douăzeci și șase în capitol.

Tot el folosește cuvântul *châzôn* în versetele șaptesprezece și douăzeci și șase. Cuvântul „vedenie” apare de zece ori în capitolul opt din Daniel, iar cuvântul *châzôn* reprezintă șapte dintre aceste

ocurențe. Daniel folosește de patru ori și celălalt cuvânt ebraic tradus prin „vedenie”. Celălalt cuvânt ebraic este mar'eh și înseamnă „înfățișare”.

הלימה וְהַבֵּשׂ מִיִּמְעַפָּה רִשְׁעָה תֵּאֵמַר מִיִּגְצִיִּים מִה דְּחִיו, מִיִּמְעַפָּה עֲבָרָה אֲצִמֵּן הָאֲרָמּוֹ, לֵאמֹר לֵשׁ ה' קִרְפָּב מִיִּמְעַפָּה עֲבָשׁ אֲצִמֵּן וְזוֹחַ שְׂמִתְשָׂה וְהַבֵּשׂ מִיִּמְעַפָּה תַּחֲאֵב וְכַשׁ, הַרְשַׁע־תַּחֲאֵב וְהַ עֲבָרָה דּוֹעוּ עֲבָשׁ. לֵאמֹר לֵשׁ ה' קִרְפָּב הַעֵיפּוֹם “vision” תִּלְגַּנָּה וְזוֹחַ תֵּאֵמַר “וְיִבְהֵל שְׂקִיב” לֵאמֹר רִשְׁאֵכ, הַרְשַׁע־שִׁמַּח קוֹסֶפֶב יֵכ; תִּרְדָּגוֹמ אִיהֵשׁ יִפֵּכ קוִידֵב הַמַּגְרוֹת אִיה, הָאֲרָמַ הַלִּימֵב לֵאמֹר לְצֵא תִשְׁמַשֵּׂם הָאֲרָמַ, כִּי־יִפֵּל. הָאֲרָמַ אִיה “הָאֲרַמ” הַלִּימָה “רֵבַג הָאֲרַמֵּכ” וְיִנְפֵל דְּמַע”, תִּיאוּבְנָה הַירוֹטְסִיָּה לֵשׁ וְזוֹחַ־הַ מִיִּמְעַפָּה שׁוֹלְשׁוּבּוֹ, “הָאֲרַמֵּכ” תִּידוּסִיָּה הַתִּרְדָּגָה לִּמְאֵתֵהב תַּמְגְרוֹתֵה אִיה תַּחֲאֵ סַעֲפּוֹ, ה' לֵאמֹר מִיִּמְעַפָּה עֲבָרָה לֵאמֹר “וְזוֹחַ” כִּי תַּמְגְרוֹתֵה אִיה תוֹרַחָה.

Ninshinja ko nenga kunenga kunegura abagabo bahinduye Bibiliya yitiriwe King James. Ariko kandi, birakenewe kwitondera yuko mu murongo wa cumi na gatatu habonekamo ijambo ryonyine ryarongewe muri Bibiliya ya King James (sacrifice), iryo guhumekerwa n'Imana rivuga mu buryo budasubirwaho ko “ritari iryo mu mwandiko.” Iryo guhumekerwa kandi rikomeza rivuga ko iryo jambo ryongewemo “ryongewemo n'ubwenge bwa kimuntu.” Muri icyo gice nyine kandi, amagambo abiri atandukanye y'Igiheburayo yahinduwemo ijambo rimwe ry'Icyongereza. Impamvu ari ngombwa cyane kumenya itandukaniro riri hagati y'ayo magambo yombi, ifite uburemere bukomeye cyane.

Și s-a întâmpilat că, atunci când eu, eu Daniel, am văzut vedenia și am căutat să-i înțeleg tâlcul, iată că a stat înaintea mea cineva care avea înfățișarea unui om. Și am auzit un glas de om între malurile Ulaiului, care a strigat și a zis: „Gabriele, fă pe omul acesta să înțeleagă vedenia.” Daniel 8:15, 16.

În timp ce Daniel „căuta înțelesul” „vedeniei châzôn” pe care tocmai o „văzuse”, Hristos îl înștiințează pe Gabriel să-l „facă” pe Daniel să înțeleagă „vedenia mar'eh” pe care tocmai o „auzise”. Daniel voia să înțeleagă vedenia istoriei profetice, însă Hristos, care fusese identificat în versetul treisprezece ca Palmoni („acel sfânt care vorbea”), i-a poruncit lui Gabriel să-l facă pe Daniel să înțeleagă „vedenia mar'eh”, nu „vedenia châzôn”. În versetele cincisprezece și șaisprezece, scopul declarat al lui Gabriel este acela de a-l face pe Daniel să înțeleagă „vedenia mar'eh”, acesta fiind cuvântul tradus prin „vedenie” care înseamnă „înfățișare”, nu vedenia istoriei profetice pe care Daniel dorea să o înțeleagă. Fără a recunoaște însărcinarea dată lui Gabriel, „cele șapte vremuri” din Levitic douăzeci și șase rămân ascunse la vedere.

În versetul douăzeci și șase, ambele cuvinte ebraice care sunt traduse prin „viziune” se află în același verset, iar versetul devine una dintre cheile principale pentru deschiderea adevărului mărturiei lui Daniel despre „șapte vremi”.

Și vedenia despre seară și dimineață, care a fost spusă, este adevărată; de aceea pecetluiește vedenia, căci ea este pentru multe zile. Daniel 8:26.

În versetul douăzeci și șase, „vedenia serilor și dimineților” este vedenia mar'eh, având sensul de „înfățișare”, dar vedenia care trebuia să fie „pecetluită” este vedenia châzôn a istoriei profetice. Expresia „seri și dimineți” este ceea ce izolează și identifică distincția dintre cele două vedenii. Ea face acest lucru printr-o altă ilustrare a factorului uman în producerea Bibliei. Factorul uman a

constat atât din profeții care au consemnat cuvintele Bibliei, cât și din aceia care au tradus Biblia. Biblia, asemenea lui Hristos, reprezintă o combinație de divinitate și umanitate. Acea umanitate a coborât de-a lungul istoriei, de la Adam după ce a păcătuit până la aceia care au consemnat și au tradus Biblia. Hristos și Biblia sunt amândoi Cuvântul lui Dumnezeu, iar Cuvântul lui Dumnezeu este curat, căci divinitatea acestei combinații a biruit întotdeauna orice limitări care au existat în fire.

Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte pentru Evanghelia lui Dumnezeu, (pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi), privitoare la Fiul Său, Isus Hristos, Domnul nostru, care, în ce privește trupul, S-a născut din sămânța lui David. Romani 1:1–3.

Izraz „veče i jutro“ nalazi se više puta u Božjoj Reči, i uvek se prevodi kao „veče i jutro“, kao što je u dvadeset šestom stihu, i kao što se tako često prevodi u izveštaju o stvaranju u 1. knjizi Mojsijevoj, gde se više puta kaže: „i bi veče i bi jutro...“. Uistinu, a svaka činjenica ima svoj značaj (i ovu činjenicu je neophodno razumeti), jedino mesto u Bibliji na kome se izraz „veče i jutro“ ne prevodi kao „veče i jutro“ (kao što je u dvadeset šestom stihu), jeste četrnaesti stih osme glave Danila. Tamo, i samo tamo u Božjoj Reči, izraz „veče i jutro“ prevodi se jednostavno kao „dani“.

Și el mi-a zis: Până vor trece două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit. Daniel 8:14.

Douăsprezece versete mai târziu, în același capitol din Daniel, expresia ebraică „seară și dimineață” este tradusă așa cum este tradusă întotdeauna; însă în versetul care constituie stâlpul central și temelia adventismului, expresia este tradusă simplu prin „zile”. Ce influență i-a determinat pe traducătorii Bibliei King James să facă o contradicție atât de izbitoare? Ei traduseră expresia în versetul douăzeci și șase în acord cu fiecare altă apariție a expresiei în restul Bibliei. Dar cu douăsprezece versete înainte de versetul douăzeci și șase, în versetul paisprezece, umanitatea lor a așezat o distincție specială asupra răspunsului la întrebarea din versetul treisprezece. Iar întrebarea din versetul treisprezece includea acel unic cuvânt („jertfă”), care nu trebuia adăugat Bibliei. Dumnezeu a dorit ca versetul paisprezece să iasă în evidență într-un mod foarte profund și distinct. Făcând astfel, El a identificat totodată ceea ce lui Gabriel i se poruncise să-l facă pe Daniel să înțeleagă.

În versetul șaisprezece, Isus i-a poruncit lui Gabriel să-l facă pe Daniel să înțeleagă vedenia mar'eh, în ciuda faptului că Daniel căuta să înțeleagă vedenia châzôn a istoriei profetice. Versetul douăzeci și șase spune că „vedenia serilor și dimineților, despre care s-a vorbit”, era „adevărată”. Vedenia châzôn fusese o „priveștițe” profetică, dar vedenia mar'eh „fusese spusă”, căci fusese rostită. Ea fusese rostită în versetul paisprezece, când Palmoni a spus: „până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit.” Versetul douăzeci și șase folosește expresia „seri și dimineți”, identificând-o drept vedenia despre care „s-a vorbit”, pentru a evidenția deosebirea dintre cele două vedenii din capitolul opt al cărții lui Daniel. Vedenia istoriei profetice pe care Daniel o „văzuse” și pe care dorea să o înțeleagă era diferită de vedenia care „fusese

spusă”, pe care Daniel o „auzise”. Mai important, vedenia pe care Daniel o „auzise” era vedenia cu privire la care Gabriel trebuia să-i dea lui Daniel înțelegere.

Cilvēce, kas piedalījās Svētās Bībeles tapšanā, Daniēla astotajā nodaļā desmit reizes pierakstīja vārdu “parādība”, un, to darot, tā apslēpa atšķirību starp vienu parādību, kas tika “redzēta”, un citu parādību, kas tika “dzirdēta”. Tā rīkodamās, tā aptumšoja uzsvaru, kas norāda, ka Kristus nolūks bija, lai Daniēls saprastu parādību, ko viņš bija “dzirdējis”, vairāk nekā parādību, ko viņš bija “redzējis”. Tagad mēs varam aplūkot, ko Gabriēls dara, lai izpildītu viņam uzticēto uzdevumu.

Ašadar, el s-a apropiat de locul unde stăteam; și, când a venit, m-am înspăimântat și am căzut cu fața la pământ; dar el mi-a zis: „Înțelege, fiu al omului, că vedenia este pentru vremea sfârșitului.” Pe când îmi vorbea, am căzut într-un somn adânc, cu fața la pământ; dar el m-a atins și m-a pus în picioare. Și a zis: „Iată, îți voi face cunoscut ce se va întâmpla la sfârșitul mâniei; căci sfârșitul va fi la vremea hotărâtă.” Daniel 8:17–19.

Gabriel acum își începe lucrarea de a-l face pe Daniel să înțeleagă vedenia despre cele două mii trei sute de seri și dimineți, care este adevărată. Mai întâi, îl înștiințează că vedenia istoriei profetice, vedenia châzôn, avea să fie la „vremea sfârșitului”. Apoi, pe când Daniel era într-un somn profetic, Gabriel l-a atins pe Daniel și l-a ridicat în picioare. El îl înștiințează: „Te voi face să cunoști.”

Aceasta este ceea ce Palmoni (Hristos) îi spusese lui Gabriel să facă, când a zis: „Gabriel, fă pe omul acesta să înțeleagă vedenia mar’eh” a serilor și dimineților. Gabriel spune că îl va face pe Daniel „să cunoască ce va fi la sfârșitul de pe urmă al mâniei”. Iată-l! Acolo se află „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase! Este ascuns prin însăși tehnica profetică despre care Gabriel îi călăuzise în repetate rânduri pe profeți să mărturisească și pe care să o folosească în scrierile lor! Acea tehnică este „poruncă peste poruncă, aici puțin și acolo puțin”.

În cartea „Thoughts on Daniel and the Revelation”, de Uriah Smith (cu care toți adventiștii, și chiar vecinii lor, ar trebui să fie familiarizați), Smith comentează asupra versetelor șaptesprezece până la nouăsprezece din capitolul opt al cărții Daniel:

„Printr-o afirmație generală că, la vremea hotărâtă, va fi sfârșitul și că îl va face să cunoască ce va fi la sfârșitul din urmă al indignării, el trece la o interpretare a vedeniei. Indignarea trebuie înțeleasă ca acoperind o perioadă de timp. Ce perioadă? Dumnezeu i-a spus poporului Său, Israel, că Își va vărsa indignarea asupra lor din pricina nelegiurii lor; și astfel a dat îndrumări cu privire la «prințul nelegiuit și pângărit al lui Israel»: «Scoate diadema și ia jos coroana.... O voi răsturna, răsturna, răsturna; și nu va mai fi, până va veni Acela căruia I se cuvine de drept; și I-o voi da Lui.» Ezechiel 21:25–27, 31.

„Aici este perioada indignării lui Dumnezeu împotriva poporului Său legământal; perioada în care sanctuarul și oștirea urmează să fie călcate în picioare. Diadema a fost îndepărtată, iar coroana a fost luată, atunci când Israel a fost supus împărăției Babilonului. Ea a fost răsturnată din nou de mezi și perși, din nou de greci, din nou de romani, corespunzător celor trei dați în care cuvântul este repetat de profet. Atunci iudeii, după ce L-au respins pe Hristos, au fost curând împrăștiați peste fața pământului; iar Israelul spiritual a luat locul seminței literale; însă ei se află sub stăpânirea puterilor pământești și vor rămâne astfel până când tronul lui David va

fi din nou așezat,—până când Acela care este moștenitorul lui de drept, Mesia, Domnul păcii, va veni, și atunci îi va fi dat Lui. Atunci indignarea va fi încetată. Ceea ce va avea loc la sfârșitul din urmă al acestei perioade îngerul urmează acum să-i facă cunoscut lui Daniel.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 201, 202.

„Mânia” pe care Smith o identifică a început atunci când Manase a fost dus la Babilon de către asirieni în anul 677 î.Hr. Din nefericire, Smith ia răsturnarea lui Zedechia din anul 586 î.Hr. și o atribuie ca punct de început al perioadei „mâniei” din versetul nouăsprezece. Smith pur și simplu nu abordează ce înseamnă faptul că versetul afirmă „sfârșitul de pe urmă al mâniei”. El o tratează pur și simplu ca „mânie”, deși, dacă există un „sfârșit de pe urmă” al mâniei, gramatica și logica cer ca să existe de asemenea, cel puțin, un „prim sfârșit” al mâniei. Smith știa că cei șaptezeci de ani de robie au început odată cu primul atac al lui Nebucadnețar împotriva lui Ioiachim, în anul 606 î.Hr., dar a stabilit că începutul perioadei mâniei a fost al treilea dintre atacurile lui Nebucadnețar, care a fost îndreptat împotriva lui Zedechia, ultimul împărat al lui Iuda.

„Deși avem o relatare mai amănunțită despre viața lui timpurie [a lui Daniel] decât este consemnată despre aceea a oricărui alt profet, totuși nașterea și originea lui sunt lăsate într-o obscuritate deplină, cu excepția faptului că era din neam împărătesc, probabil din casa lui David, care la vremea aceea devenise foarte numeroasă. El apare pentru prima dată ca unul dintre captivii de neam ales ai lui Iuda, în primul an al lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, la începutul captivității de șaptezeci de ani, 606 î.Hr. Ieremia și Habacuc încă își rosteau profețiile. Ezechiel și-a început lucrarea curând după aceea, iar puțin mai târziu, Obadia; dar amândoi aceștia și-au încheiat lucrarea cu ani înainte de sfârșitul lungii și strălucitei cariere a lui Daniel. Numai trei profeți i-au urmat: Hagai și Zaharia, care au exercitat slujba profetică pentru o scurtă perioadă în același timp, 520–518 î.Hr., și Maleahi, ultimul dintre profeții Vechiului Testament, care a înflorit pentru puțină vreme în jurul anului 397 î.Hr.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 19.

Smith a identificat corect „indignarea” din versetul nouăsprezece ca fiind o perioadă de timp. El a identificat corect această perioadă ca fiind călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii, în acord cu Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece, și a identificat corect punctul de încheiere ca fiind 22 octombrie 1844.

Smith a avut parțial dreptate, însă a ratat adevărul făcând ceea ce era caracteristic aplicațiilor sale profetice. El a îngădui ca istoria să-i călăuzească interpretarea cuvântului profetic, în loc să îngăduie ca însuși cuvântul profetic să-i călăuzească înțelegerea istoriei. Dacă îngăduim Bibliei să definească istoria profetică, atunci avem informația corectă pentru a aborda istoria.

Biblia învață că omul este robul aceluia de către care a fost biruit.

În timp ce le făgăduiesc libertate, ei însșiși sunt robi ai stricăciunii; căci acela de care este biruit un om, de acela este adus și în robie. 2 Petru 2:19.

Manase a fost dus în captivitate la Babilon în 677 î.Hr. Acolo Iuda a fost înfrânt și adus în robie. Acesta este punctul de început reprezentat atât pe harta din 1843, cât și pe cea din 1850, pe care sora White le confirmă ca fiind corecte. Smith începe călcarea în picioare din Daniel capitolul opt,

versetul treisprezece, cu Zedechia, ultimul dintre regii lui Iuda. Zedechia a fost sfârșitul unei judecăți progresive, nu începutul ei. Sora White arată că captivitatea lui Manase la Babilon a fost o „arvună” a celor ce aveau să urmeze. O „arvună” este un avans și marchează începutul unei achiziții careia îi urmează și alte plăți.

„Cu credincioșie, prorocii și-au continuat avertizările și îndemnurile; fără teamă i-au vorbit lui Manase și poporului său; dar soliile lor au fost disprețuite; Iuda apostată n-a vrut să asculte. Ca o înștiințare despre ceea ce avea să vină asupra poporului dacă stăruia în nepocăință, Domnul a îngăduit ca împăratul lor să fie prins de o ceată de ostași asirieni, care „l-au legat cu lanțuri și l-au dus la Babilon”, capitala lor vremelnică. Această nenorocire l-a adus pe împărat în firea sa; „el s-a rugat Domnului Dumnezeuului său și s-a smerit adânc înaintea Dumnezeuului părinților săi și I-a făcut rugăciuni. Și Domnul S-a lăsat înduplecat de el, i-a ascultat cererea și l-a adus iarăși la Ierusalim, în împărăția lui. Atunci Manase a cunoscut că Domnul este Dumnezeu.” 2 Cronici 33:11–13. Dar această pocăință, oricât de remarcabilă a fost, a venit prea târziu pentru a salva împărăția de influența corupătoare a anilor de practici idolatre. Mulți se poticniseră și căzuseră, pentru a nu se mai ridica niciodată.” Profeți și Regi, 382.

მანასემ აღნიშნა „შვიდგზის“ „წყევლის“ დასაწყებად მიცემული „წინასწარი გადახდა“, რომელიც იყო უკანასკნელი „რისხვა“, რადგან „პირველი რისხვა“ უკვე დაწყებული იყო, როცა ჩრდილოეთის სამეფო ძვ. წ. 723 წელს ტყვეობაში იქნა წაყვანილი. შემდეგ, იეჰოიაკიმის დამხობისას, როდესაც დანიელი ტყვეობაში იქნა წაყვანილი, იერემიას მიერ მითითებული ტყვეობის სამოცდაათი წელი დაიწყო ძვ. წ. 606 წელს. იეჰოიაკიმის შემდეგ ორი მეფის მერე იერუსალიმი განადგურდა, ხოლო უკანასკნელმა იუდეველმა მეფემ, ციდკიამ, იხილა, როგორ დახოცეს მისი ძენი მის თვალწინ; შემდეგ თვალები დასთხარეს და ტყვედ წაიყვანეს ბაბილონში.

Smith a atribuit întregul proces al judecății progresive lui Zedechia și a folosit judecata lui Zedechia drept text probator pentru presupunerea sa. Judecata lui Zedechia, care era „prințul nelegiuit și profan”, a indicat într-adevăr că coroana lui Iuda urma să fie îndepărtată până când Hristos avea să vină pentru a întemeia o împărăție. Smith a spus: „ei sunt în supunere față de puterile pământești și vor fi astfel până când tronul lui David va fi iarăși întemeiat,—până când va veni Cel care este moștenitorul său de drept, Mesia, Domnul păcii, și atunci îi va fi dat lui.” La 22 octombrie 1844, în împlinirea capitolului șapte din Daniel, versetele treisprezece și paisprezece, Hristos, reprezentat ca Fiul omului, a venit înaintea Tatălui pentru a primi o împărăție.

Am văzut în vedeniile de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un Fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. Și I s-a dat stăpânire, slavă și împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și limbile să-I slujească; stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, iar împărăția Lui este una care nu va fi nimicită. Daniel 7:13, 14.

Sora White yemeza ko Daniyeli igice cya karindwi, n'imirongo ya cumi na gatatu na cumi na kane, byasohoye ku wa 22 Ukwakira 1844.

„Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Locul Preasfânt, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de Zile, așa cum este înfățișată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prevestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este reprezentat, de asemenea, prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare, din Matei 25.” Tragedia veacurilor, 426.

Smith nu a abordat elementul-cheie al „ultimului sfârșit al indignării”. El a evitat principiul biblic care arată că Iuda a fost biruită pe vremea lui Manase și că robia care a început cu doi împărați înainte de Zedechia reprezenta, de asemenea, faptul că Iuda se afla deja sub stăpânirea Babilonului, înainte ca Zedechia să-și întâmpine soarta. Cu toate aceste omisiuni flagrante, el a afirmat totuși: „aici este perioada indignării lui Dumnezeu împotriva poporului Său legământal; perioada în care sanctuarul și oștirea urmează să fie călcate în picioare.” Prin urmare, el asociază în mod direct „perioada indignării lui Dumnezeu” cu întrebarea „până când” din Daniel capitolul opt, versetul treisprezece. Răspunsul din versetul paisprezece era: până la 22 octombrie 1844.

Împrăștierea în robia babiloniană a fost o istorie progresivă, care a început în anul 677 î.Hr. și a continuat până în 1844. Acea perioadă este echivalentă cu două mii cinci sute douăzeci de ani, care este, desigur, „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Sfârșitul acelei perioade de timp, la 22 octombrie 1844, i-a oferit lui Daniel o a doua mărturie pentru „viziunea mar’eh” a celor două mii trei sute de seri și dimineți.

Gabriel i s-a poruncit să-l facă pe Daniel să înțeleagă acea vedenie, iar ceea ce a făcut Gabriel a fost să ofere o a doua mărturie cu privire la data de încheiere, 22 octombrie 1844. El nu numai că a oferit o a doua mărturie pentru a confirma data împlinirii ambelor profeții de timp, ci, așa cum a arătat în mod corect Smith, perioada de timp asociată cu a doua mărturie privitoare la 1844 fusese identificată în versetul treisprezece ca fiind perioada în care sanctuarul și oștirea urmau să fie călcate în picioare. Întrebarea din versetul treisprezece este: „Până când va ține vedenia despre jertfa necurmată și urâciunea pustiirii, care dau atât sanctuarul, cât și oștirea să fie călcate în picioare?” Acea perioadă de timp era „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase.

Ceea ce Smith nu a văzut, sau a evitat să identifice, a fost că „mânia” din versetul nouăsprezece era „sfârșitul de pe urmă” al acelei mâinii. Dacă există un „de pe urmă”, atunci există și un „început”, iar Daniel identifică, în capitolul unsprezece, când s-a încheiat „prima mânie”. El identifică papalitatea care a domnit în timpul Evului Întunecat și afirmă că papalitatea avea să prospere până când mânia avea să fie împlinită, sau să ia sfârșit.

Iar împăratul va face după voia sa; și se va înălța pe sine și se va mări pe sine mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși până se va împlini mânia; căci ceea ce este hotărât se va face. Daniel 11:36.

Versetul treizeci și șase este înțeles pe scară largă ca fiind versetul pe care apostolul Pavel îl parafrazează în a doua sa epistolă către Tesaloniceni.

Nimeni să nu vă înșele în vreun chip; căci ziua aceea nu va veni înainte de a fi venit mai întâi lepădarea de credință și de a se fi descoperit omul păcatului, fiul pierzării; potrivnicul, care se

înălță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare, așa încât se așază în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. 2 Tesaloniceni 2:3, 4.

„Omul fărădelegii” al lui Pavel, care este totodată „fiul pierzării”, care „se împotrivesc și se înălță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ceea ce este vrednic de închinare”, este de asemenea și „împăratul” care „va face după voia sa; și se va înălța și se va mări mai presus de orice dumnezeu”. Ambele pasaje se referă la papa Romei. Daniel scrie că papa va propăși, adică va înainta cu forță, până când „mânia va fi împlinită”. Mânia din versetul treizeci și șase fusese „hotărâtă”. Cuvântul „hotărâtă” înseamnă „a răni”.

Papitatea a primit „rana sa de moarte” în 1798, iar în acel moment „prima indignare” a fost împlinită sau încheiată. Cuvântul „a împlini” înseamnă a pune capăt sau a face să înceteze. Sfârșitul „indignării” din capitolul opt, versetul nouăsprezece, identifica sfârșitul perioadei în care sanctuarul și oștirea urmau să fie călcate în picioare. Aceasta s-a încheiat în 1844, însă „prima” indignare s-a încheiat în 1798.

Ultima „mânie” s-a încheiat în anul 1844, la două mii cinci sute douăzeci de ani după ce regele Manase a fost dus în Babilon de către asirieni, în 677 î.Hr. „Prima” mânie s-a încheiat în anul 1798, la două mii cinci sute douăzeci de ani după ce regatul de nord al lui Israel a fost dus în robie de către asirieni, în 723 î.Hr.

Există mai multe de spus despre cele „șapte vremi” ascunse din cartea lui Daniel și vom aborda aceasta în articolul nostru următor.

„Iar îngerului Bisericii Laodicienilor scrie-i: Acestea le zice Aminul, Martorul credincios și adevărat, Începutul creației lui Dumnezeu: Știi faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot; o, dacă ai fi rece sau în clocot! Astfel, fiindcă ești căldicel, și nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea. Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, vrednic de plâns, sărac, orb și gol.”

„Domnul ne arată aici că solia care trebuie să fie purtată către poporul Său de către slujitorii pe care El i-a chemat să avertizeze poporul nu este o solie de pace și siguranță. Ea nu este doar teoretică, ci practică în fiecare privință. Poporul lui Dumnezeu este reprezentat în solia către laodiceeni ca aflându-se într-o stare de siguranță trupească. Ei sunt liniștiți, crezând despre ei înșiși că se află într-o stare înaltă de realizări spirituale. «Fiindcă zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.»”

„Ce amăgire mai mare poate veni asupra minții omenești decât încredințarea că au dreptate atunci când se înșală cu totul! Solia Martorului Credincios găsește poporul lui Dumnezeu într-o tristă amăgire, și totuși sincer în acea amăgire. Ei nu știu că starea lor este deplorabilă în ochii lui Dumnezeu. În timp ce cei cărora li se adresează se măgulesc că se află într-o stare spirituală înaltă, solia Martorului Credincios le spulberă siguranța prin denunțarea zguduitoare a adevăratei lor stări de orbire spirituală, sărăcie și ticăloșie. Mărturia, atât de pătrunzătoare și severă, nu poate fi o greșeală, căci Cel care vorbește este Martorul Credincios, iar mărturia Lui trebuie să fie corectă.” Testimonies, volumul 3, 252.